

Rybnik, 18 czerwca 2021 r.

Sygn. akt III Ka 242/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Paweł Stępień

Protokolant: Przemysław Prokop

w obecności oskarżyciela Krzysztofa Hynek Prokuratora Prokuratury Rejonowej
w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2021 r.

sprawy: **A. C. (C.)**

s. K. i S.

ur. (...) w O.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 3 lutego 2021 r. sygn. akt II K 703/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że:

a. przyjmuje, iż oskarżony A. C. w dniu 12 grudnia 2018 roku w W. działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – pokrzywdzonej M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9900 złotych, poprzez wprowadzenie jej w błąd przez te osoby, co do własnej tożsamości podając się za funkcjonariuszy policji, a także co do tego, że jej córka miała spowodować wypadek komunikacyjny, które to fakty nie polegały na prawdzie, w efekcie przewidując i godząc się na to ułatwił dokonanie tego czynu w ten sposób, że przyjechał do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i przyjął od niej wymienioną kwotę, a następnie przekazał ją innym nieustalonym osobom za pośrednictwem W. (...)

b. przyjmuje za podstawę skazania przepis art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

c. przyjmuje za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 242/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt II K 703/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	-----------------------------------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
---	--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
----------------------------------	-------	--

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
---	--	--

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

1.	<p>Obraza przepisu prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny dowolnej oraz wybiórczej, przejawiającej się w odmowie przyznania mocy dowodowej wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie jego roli i świadomości co do skutków czynu, w sytuacji kiedy w toku postępowania nie zostały przeprowadzone dowody podważające treść wyjaśnień oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
----	--	---

2.	<p>Obraza przepisu prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
----	--	---

	okoliczności wejścia oskarżonego w porozumienie z inną osobą, na niekorzyść oskarżonego.	
3.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu przez sąd pierwszej instancji, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, • oskarżony miał świadomość tego, że pokrzywdzona została wprowadzona w błąd przez inną osobę, z którą miał współdziałać oskarżony, • oskarżony świadomie podjął współpracę z nieustalonym dotychczas sprawcą i obejmował swoją świadomością, że celem współpracy jest popełnienie przestępstwa, • między oskarżonym i inną osobą istniał podział ról na płaszczyźnie współdziałania i wspólnej realizacji czynu. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Lp.	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad. 1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego w zasadniczej części nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Oдноśnie zarzutu obrazy przepisu prawa procesowego z art. 7 k.p.k., mającej polegać na dokonaniu dowolnej oceny zebranych dowodów i wybiórczej, przejawiającej się w odmowie przyznania mocy dowodowej wyjaśnieniom oskarżonego oдноśnie jego</p>	

roli i świadomości co do skutków czynu, wskazać należy, iż sąd I instancji poddał analizie zebrane i prawidłowo przeprowadzone dowody, jednakże ich ocena cechuje się dowolnością w zakresie ustalenia zamiaru działania oskarżonego. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazywało, na podstawie których dowodów i faktów można było oskarżonemu przypisać zamiar bezpośredni oszustwa. Poza szeroko zaprezentowanymi poglądami doktryny i judykatury dotyczącymi znamion przestępstwa oszustwa oraz współsprawstwa, brak w motywach orzeczenia wystarczającego odniesienia teoretycznych rozważań do faktów, które wynikają z przeprowadzonych dowodów. Stwierdzenie, że „oskarżony w ocenie Sądu miał on pełną świadomość przestępności swojego działania i swojej roli w tym „ przedsięwzięciu”. Oskarżony jest człowiek dojrzałym , posiada stosowne doświadczenie życiowe,, posiada szeroką wiedzę na temat aktualnych wydarzeń tak więc nierealnym jest aby na podstawie okoliczności sprawy tj. wykonywanie „ podejrzanych ” poleceń osoby której w ogóle nie zna, odebranie pieniędzy bez żadnego pokwitowania, wysyłanie ich za granicę nie wiedział w czym uczestniczy. Sprawy oszustw metodą „ na wnuczka ” są przedstawiane bardzo często w środkach masowego przekazu, jest o nich głośno tak więc nawet osoba o przeciętnej orientacji w aktualnej sytuacji i przeciętnym doświadczeniu życiowym zdaje sobie sprawę na czym to przestępstwo polega i kogo ono głównie dotyka (osoby starsze, samotne, posiadające telefon stacjonarny)”, nie było wystarczające.

Tymczasem na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób przypisać oskarżonemu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w formie zjawiskowej współsprawstwa. Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy, oceniając udział oskarżonego w oszustwie, należy stwierdzić, iż jego rola była pomocnicza. Sprawca oszustwa tzw. „metody na policjanta” - który dotąd pozostaje nieustalony - by osiągnąć założony cel, musiał zaangażować osobę, która podszywała się pod rzekomego funkcjonariusza policji (w niniejszej sprawie nieznana kobieta, która zadzwoniła do pokrzywdzonej) i osobę (oskarżonego), która będzie odbierać pieniądze od pokrzywdzonej, tzw. odbieraka. Było to całe przedsięwzięcie wymagające stałej koordynacji i kontroli. Na pewno nie istniało żadne porozumienie między oskarżonym a sprawcą co do oszukania pokrzywdzonej. Oskarżony nie działał z zamiarem bezpośrednim, a strona podmiotowa przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wymaga zachowania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, więc działanie sprawcy (a zatem również i współsprawcy) musi być celowe, zmierzające do uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej. Współsprawstwo polega na wykonaniu czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Sąd rejonowy nie zaprezentował dowodów, ani nawet okoliczności sprawy, które pozwalałyby na jednoznaczne ustalenie, że oskarżony działał tylko i wyłącznie z jedynym zamiarem, a jego wyłącznym celem było doprowadzenie pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W istocie takich

dowodów, czy też okoliczności, które wskazywałyby na bezpośredni zamiar działania sprawcy, brak.

Na współsprawstwo składają się porozumienie (element podmiotowy) i wykonanie czynu wspólnie z inną osobą (element przedmiotowy). Elementy te muszą wystąpić kumulatywnie. "Istotą współsprawstwa - jak wskazuje Sąd Najwyższy - bowiem jest realizacja części znamion czynu zabronionego, jak również przyczynienie się do realizacji takiego czynu, w sensie wzajemnego dopełniania się zachowań poszczególnych sprawców. Zachowanie

współsprawcy polega na tym, że działa on z zamiarem wspólnej realizacji znamion czynu, na wspólny rachunek, zgodnie z przyjętym podziałem ról" (post. SN z 5 grudnia 2007 r., V KK 120/07, Prok. i Pr. - wkł. 2008, Nr 11, poz. 1; wyr. SN z 5 lutego 2013 r., II KK 139/12, Prok. i Pr. - wkł. 2013, Nr 5, poz. 2). "Wspólne wykonanie przestępstwa zakłada wyraźne lub milczące porozumienie i wymaga objęcia świadomością podejmowania wspólnych działań przez współdziałających. Brak u jednego z dwóch uczestników przestępczej akcji świadomości i woli wspólnej działalności wyklucza byt współsprawstwa, a czyny ich mogą być ocenione odrębnie jako jedynosprawstwo, bądź odpowiedzialność jednego z nich rozważyć należy na gruncie niesprawczych form współdziałania" (wyr. SA w Białymstoku z 15 września 2005 r., II AKa 126/05, Prok. i Pr. - wkł. 2006, Nr 4, poz. 12).

Pomocnictwo z kolei polega na ułatwieniu popełnienia czynu zabronionego. Na pomocnictwo

składa się: 1) zamiar ułatwienia innej osobie dokonania czynu zabronionego, a tym samym także zamiar, by osoba ta dokonała czynu zabronionego (element podmiotowy); 2) ułatwienie popełnienia czynu zabronionego (element przedmiotowy). "Pomocnictwo do przestępstwa - jak zasadnie przyjmuje się w orzecznictwie - jest dokonane z chwilą zrealizowania znamion tej postaci zjawiskowej przestępstwa, a nie w chwili działania sprawcy. Pomocnictwo jest zawsze bezskutkową postacią przestępstwa, przestępstwem formalnym" (wyr. SA w Krakowie z 21 czerwca 2000 r., II AKa 51/00, Prok. i Pr. - wkł. 2000, Nr 12, poz. 17).

Przy pomocnictwie wymagany jest zamiar bezpośredni lub ewentualny. Ustawa w żaden sposób nie zawężyła go do zamiaru bezpośredniego (wyr. SA w Łodzi z 26 listopada 2015 r., II AKa 150/15, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 24 września 2015 r., II AKa 62/15, Legalis). "

Co istotne w realiach tej sprawy i na co należało położyć akcent, przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jako charakteryzujące się celem działania, należy do tzw. przestępstwa kierunkowego, co oznacza, że może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, to jednak w przypadku jego formy zjawiskowej określonej w art. 18 § 3 k.k. wystarczające jest wykazanie po stronie **współdziałającego (pomocnika) zamiaru ewentualnego**" (wyrok SN z dnia 15 października 2013 r., III KK 184/13, OSNKW 2014 Nr 2, poz. 15, str. 48).

Powyżej przedstawiony cytat zaczerpnięty z uzasadnienia sądu I instancji mógł świadczyć, co najwyżej o tym, że oskarżony działał właśnie z zamiarem ewentualnym pomocnictwa do oszustwa. Swoim działaniem niewątpliwie pomógł popełnić sprawcy przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k., które polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd. Sprawca zlecił oskarżonemu odebranie pieniędzy od pokrzywdzonej M. B. i nadanie ich przekazem za pośrednictwem W. (...) do L.. Oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, bowiem o ile nie znał wszystkich okoliczności przestępczego przedsięwzięcia, to już sposób realizacji zleceń z pewnością wzbudził jego podejrzenia, mimo to godził się na to, iż wykonaniem zlecenia pomoże sprawcy wyłudzić pieniądze od pokrzywdzonej.

Oskarżony dopuszczał do siebie myśli, iż proceder ten nie jest uczciwy, bowiem jak sam przyznał w trakcie przesłuchania, cały czas myślał, że „chodzi o sprzedaż jakiś garnków i naciąganie na coś ludzi” (k. 245). Co więcej, skoro, jak twierdzi oskarżony, jego praca miała polegać na odebraniu pieniędzy łącznie z fakturą bądź innym rachunkiem, a mimo to bez żadnej rozmowy z pokrzywdzoną i bez żadnego pokwitowania zabrał od niej pieniądze, to nie sposób zatem uznać, iż nie miał jakiegokolwiek wątpliwości co do charakteru swojego działania. Oskarżonemu nie przeszkadzał fakt, iż nie znał danych osoby zleceniodawcy. Również wysoka zapłata za jeden, krótkodystansowy kurs na trasie

J. – W., zdaniem oskarżonego nie wzbudziła u niego podejrzeń, choć z doświadczenia życiowego wiadomo, iż wynagrodzenie to jest nieproporcjonalnie wysokie, gdyż znacznie przekracza możliwości zarobkowania w kraju w tego typu usługach. Zagraniczny przekaz na nieznanie oskarżonemu dane dopełniło obraz sytuacji i jednoznacznie mogło wskazywać na to, że oskarżony pomagał do oszustwa. Oskarżony, mimo swoich twierdzeń, iż po dokonaniu przelewu w dniu 12 grudnia 2018 r. podejrzewał przestępczy charakter „zlecenia” to jednak nie przerwał dokończenia zlecenia, przesyłając kolejny raz w dniu 14 grudnia 2018 r. zwrócone mu (z uwagi na nieprawidłowe dane) pieniądze. W każdej chwili miał możliwość powiadomienia organów ścigania. Nadto, jak wyjaśnił w toku dochodzenia, firma, która go miała zatrudnić miała mieć siedzibę w Ż., a mimo to wysyłał pobrane pieniądze do Wielkiej Brytanii w sytuacji, w której ich przekaz kosztować mógł więcej niż ich zawieszenie z W. do Ż.. Te wszystkie jedynie naprowadzone okoliczności nakazywały przyjęcie, że oskarżony przewidywał, że bierze udział w przestępczym procederze polegającym na udzieleniu pomocnictwa do przestępstwa oszustwa i na to się godził.

Pomocnik, w zależności od konkretnego planu dokonania wieloczynnościowego, dość skomplikowanego i wymagającego skoordynowania działań wielu osób i podmiotów, czynu zabronionego, nie musi znać osobiście ostatecznych beneficjentów tego czynu. Wystarczające jest przewidywanie, że jako jedna z kilku osób podejmuje działania, które są skorelowane z działaniami innych, a w efekcie,

suma ich wszystkich prowadzi do dokonania przestępstwa (wyrok SA w Łodzi z dnia 26 listopada 2015 r. II AKa 150/15).

Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego, sąd I instancji przeprowadził szereg dowodów, które podważają treść wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim oskarżony próbował umniejszać swoją odpowiedzialność, twierdząc, iż nie podejrzewał uczestniczenia w przestępczym charakterze. Wyjaśnienia oskarżonego częściowo zasługują na wiarę, jako szczere, przekonujące i zgodne z ustalonym stanem faktycznym, w szczególności w tej części, gdzie w sposób szczegółowy i konsekwentny przedstawił okoliczności nawiązania współpracy z nieustalonym dotąd sprawcą, który zlecił mu odebranie pieniędzy, podał jakie korzyści osiągnął z tytułu udziału w przestępstwie. Oskarżony szczerze i przekonująco opisał czas, miejsce, okoliczności oraz przebieg jego spotkania z pokrzywdzoną, w czasie w którym odebrał od niej pieniądze. Jego wyjaśnienia w tym zakresie korelują z zeznaniami pokrzywdzonej, a pomiędzy tymi wyjaśnieniami, a zeznaniami pokrzywdzonej istniała zasadniczo tylko różnica w wysokości przekazanej kwoty pieniężnej. Dowody te tworzą spójną całość pozwalającą na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego jako naiwne, wykrętne i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej, w tej części, gdzie wyjaśnił, że nie miał świadomości uczestniczenia w przestępstwie oraz, że był nieświadomy tego co zrobił, a kiedy nabrał podejrzeń, że coś może być

nie tak, natychmiast wycofał się z wykonania zleceń dla nieustalonego dotąd sprawcy. W ocenie sądu powyższe wyjaśnienia stanowią przyjętą przez oskarżonego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej i mają na celu zmarginalizowanie jego roli w procederze. Oskarżony zmiennie podawał, iż nie znał danych zleceniodawcy, nie została mu przedstawiona umowa i wszystko było ustalane telefonicznie, po czym twierdził, iż firma ta miała znajdować się w Ż., gdzie miał się pojawić osobiście, lecz ostatecznie tam nie dotarł. Z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że uczestniczy w nielegalnym procederze. Jednakże przewidując i godząc się na to ułatwił dotąd nieustalonemu sprawcy dokonanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy dostrzegł konieczność zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu poprzez przyjęcie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Ad. 2.

Za chybiony należało poczytać zarzut, jakoby zaskarżone orzeczenie zapadło z naruszeniem nakazu rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego (art. 5§2 k.p.k.). Jak podkreśla się w orzecznictwie, nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, skoro dla oceny, czy nie został naruszony ten przepis miarodajne są nie wątpliwości zgłaszane przez stronę, lecz wyłącznie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co

do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Konsekwentnie, „w wypadku gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary lub jej odmówienia wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane być mogą jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd orzekający w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art.7 k.p.k.” (wyrok SN z 9 października 2008 r., V KK 114/08, OSNwSK 2008/1/1988).

Wreszcie, co istotne, apelujący nieprawidłowo sformułował wykluczające się zarzuty. Należało wyświetlić, że w orzecznictwie prezentowany jest jednolity pogląd, że przepisy art. 5 § 2 i 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. Gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią usunąć wątpliwości (przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14). Stawianie zarzutów dotyczących obu przepisów jest błędne, z uwagi na ich wykluczający się charakter.

Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania, które doprowadziło

do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie skarżący tego nie uczynił, a próbował jedynie w sposób polemiczny przeciwstawić ustaleniom sądu I instancji własną wersję zdarzenia, która byłaby zgodna z linią obrony oskarżonego - co nie może prowadzić do zamierzonego skutku. Nie sposób przyjąć po myśli skarżącego, iż skoro kontakt z pokrzywdzoną nawiązała dotąd nieustalona kobieta, podczas gdy oskarżony miał się kontaktować wyłącznie z nieustalonym mężczyzną, od którego miał otrzymać polecenie udania się do pokrzywdzonej i odebrania pieniędzy, to brak jest związku pomiędzy oskarżonym i tymi osobami. Jak już wskazano w wcześniejszym wywodzie, sprawca oszustwa tzw. „metody na policjanta”, by osiągnąć założony cel, musi zaangażować szereg osób, w tym osobę, która będzie podszywała się pod rzekomego funkcjonariusza policji (w niniejszej sprawie nieznana kobieta, która zadzwoniła do pokrzywdzonej) i osobę (oskarżonego), która będzie odbierać pieniądze od pokrzywdzonych. Jest to złożone przedsięwzięcie wymagające stałej koordynacji i kontroli. Oczywistym jest, iż nie sposób zarzucić oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w formie zjawiskowej współsprawstwa, o czym była mowa wyżej. Jednakże uwagi skarżącego, iż w zakresie ustalenia przez sąd I instancji powiązań pomiędzy działaniem oskarżonego, nieustalonej kobiety i nieustalonego mężczyzny istniały jakiegokolwiek niedające się usunąć wątpliwości, są całkowicie chybione.

Ad .3

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia co do zasady również jest bezpodstawny. Słuszna jest jedynie uwaga obrońcy oskarżonego odnośnie istnienia podziału ról na płaszczyźnie współdziałania i wspólnej realizacji czynu pomiędzy oskarżonym, a nieustalonym dotąd sprawcą. Skoro oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w formie zjawiskowej pomocnictwa, przyjmując, iż działał w zamiarze ewentualnym, nie sposób mówić o podziale ról i wspólnej, intencjonalnej realizacji czynu zabronionego. Oskarżony swoim działaniem niewątpliwie pomógł popełnić nieustalonemu sprawcy przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k., które polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd. Niewątpliwie sam również osiągnął z tego tytułu pewną korzyść, którą potraktował jako swoje „wynagrodzenie za pracę”. Oskarżony udając się do mieszkania pokrzywdzonej i odbierając od niej pieniądze przewidywał i godził się na to, iż pokrzywdzona została wprowadzona w błąd przez inną osobę. Okoliczności sprawy wskazywały jednoznacznie, iż oskarżony bynajmniej nie świadczy legalnej pracy.

Oskarżony w pełni świadomie podjął współpracę z nieustalonym dotychczas sprawcą, mimo, iż nie posiadał o nim praktycznie żadnych informacji. Wykonywał jego polecenia zarówno udając się do mieszkania pokrzywdzonej po pieniądze, jak i później dokonując przekazu tych środków poprzez W. (...). Z zgromadzonego materiału

	dowodowego wynika, że oskarżony przewidywał, iż celem współpracy jest popełnienie przestępstwa, mimo to godził się na to i podejmując konkretne działania zlecone mu przez nieznanego mężczyznę, ułatwił sprawcy dokonanie czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. Okoliczności naprowadzone odnośnie pierwszego z zarzutów pozostają aktualne.	
Lp.	Wniosek	
1.	Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
2.	Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Lp.	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
1,2	Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania jest niezasadny. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego, który jest, jak starano się wykazać, pełny i nie wymaga uzupełnienia. Na podstawie tak zgromadzonego materiału dowodowego, sąd odwoławczy dostrzegł konieczność zmiany opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej poprzez wskazanie jako podstawy prawnej art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Argumenty skarżącego nie są władne zakwestionować sprawstwa i winy oskarżonego, stąd wniosek o uniewinnienie	

	<p>oskarżonego również nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Skarżący nie wskazał także uchybień o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, ani nie wykazał, by konieczne było przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p>
--	---

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcia wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt II K 703/19 zawarte w punktach 2-5.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
<p>Przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie odnośnie przedmiotowych rozstrzygnięć sąd I. instancji mógł dopuścić się dalszych naruszeń prawa procesowego, czy też prawa materialnego, które wymagały zmiany zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.</p> <p>Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się, co do zasady, chybione, brak było przesłanek z art. 439 k.p.k. oraz sąd nie dostrzegł potrzeby dalszego działania z urzędu w trybie art. 440 k.p.k. i 455 k.p.k., wyrok w pozostałym zakresie należało utrzymać w mocy (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.).</p> <p>Orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i koresponduje ze stopniem</p>	

<p>zawinienia oskarżonego, które to należało ocenić jako wysokie. Sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przypisanego mu czynu, a zwłaszcza jego wielokrotna karalność, nie pozostawiały jakiegokolwiek wątpliwości, co do orzeczenia o karze. Oceny zaprezentowane przez Sąd I instancji w zakresie wyboru rodzaju i rozmiarów kary, zasługują na pełną aprobatę, a sam skarżący nie podniósł w apelacji zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k.</p> <p>Zdaniem sądu odwoławczego orzeczone kary spełnią jednocześnie swoje cele w zakresie prewencji generalnej, a przede wszystkim indywidualnej względem tego niepoprawnego sprawcy.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Rozstrzygnięcie wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt II K 703/19 zawarte w punkcie 1.</p> <p>Zmiana poprzez:</p> <p>a) przyjęcie, iż oskarżony A. C. w dniu 12 grudnia 2018 r. w W. działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – pokrzywdzonej M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9900 złotych, poprzez wprowadzenie jej w błąd przez te osoby, co do własnej tożsamości podając się za funkcjonariuszy policji, a także co do tego, że jej córka miała spowodować wypadek komunikacyjny, które to fakty nie polegały na prawdzie, w efekcie przewidując i godząc się na to ułatwił dokonanie tego czynu w ten sposób, że przyjechał do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i przyjął od niej wymienioną kwotę, a następnie przekazał ją innym nieustalonym osobom za pośrednictwem W. (...);</p> <p>b) przyjęcie za podstawę skazania przepis art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.</p> <p>c) przyjęcie za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>Kwalifikacja prawna czynu oskarżonego przyjęta przez sąd i instancji tj. z art. 286 § 1 k.k. nie była prawidłowa, tak samo jak opis czynu przypisanego.</p> <p>Nie sposób przypisać oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w formie zjawiskowej współsprawstwa. Oskarżony działał jako pomocnik nieustalonego sprawcy, gdyż swoim działaniem niewątpliwie pomógł mu popełnić przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k., które polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd. Oskarżony wykonując zlecenie działał z zamiarem ewentualnym, bo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godził. Sąd odwoławczy ustalił ponadto, iż doprowadzono pokrzywdzoną M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w konkretnej kwocie 9900 złotych, bowiem w tym przypadku nie możliwe jest czynienie ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego poprzez używanie nieprecyzyjnego sformułowania „co najmniej, nie mniej, nie więcej”.</p> <p>Konieczna zatem stała się zmiana kwalifikacji prawnej skazania poprzez wskazanie jako podstawy prawnej art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Natomiast zmiana kwalifikacji prawnej skazania skutkowałą zmianą również podstawy prawnej wymiaru kary poprzez wskazanie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.</p>	
--	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych oraz obciążono go opłatą za II. instancję w kwocie 180 złotych (art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych).

2. PODPIS

Rybnik, 8 lipca 2021 roku:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem obrońcy oskarżonego.